

μᾶλλον νὰ ἐπέρχηται ἐν καιρῷ, ἵνα καταπραῦνη τοὺς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν πειρασμῶν προσερχομένους ἐρεθισμοὺς τοῦ χαρακτῆρος. Ὁ ἀναπόφευκτος οὗτος ἀναδρασμὸς, ὅστις ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐκταθῇ ἐξωτερικῶς, βάλλων τὸ παιδίον εἰς πάλιν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ μὲ τὴν σιωπηλὴν τῆς κραιθαρχίας ἀντίστασιν, συστελλόμενος διαχέεται ἐντὸς τῆς οἰκογενείας, ὅπου ἔλα τὰ σφάλματα εἶναι βαρύτερα, ὅπου προσβάλλονται τὰ ἱερώτερα αἰσθήματα, τὰ ἱερώτερα χρέη. Εἶναι ἴδιον τῆς φύσεως τοῦ παιδὸς νὰ ἦναι εἰς ἀπαυστον κίνησιν καὶ εἰς ἀπαυστον πάλιν ἄλλὰ μὴ τὸ συνειθίσθη νὰ ἔρχηται εἰς συχνὰς συγκρούσεις μετὰ τοῦ πατρὸς του. Τήρησον διὰ τὰς σημαντικὰς περιστάσεις τὴν σοβαρὰν ἐξουσίαν ταύτην, αἱ συχναὶ δοκιμασίαι πολὺ καταβιάζουσι καὶ ἐξασθενοῦσιν· αὕτη δὲν σοὶ εἶναι πάντοτε ἀναγκαία· θὰ σοὶ ἦναι μίαν ἡμέραν ἀπαραίτητος, καὶ θὰ τὴν εὖρης τοσούτω μᾶλλον ἰσχυρὰν ὅσω ἔκκαμες σπανιωτέραν αὐτῆς χρῆσιν.

Ἐπὶ τέλους ἐν τῶν μεγαλειτέρων ἀτόπων τῆς ἰδιωτικῆς ἀνατροφῆς εἶναι, ὅτι ὁ κατὰ μόνος ἀνατρεφόμενος λαμβάνει μεγάλην ἰδέαν τοῦ ἑαυτοῦ του. Βλέπων τοσούτους ἐνασχολουμένους ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς ἀποκλειστικὰς φροντίδας αἵτινες τῷ ἀπονέμονται, θεωρεῖ ἑαυτὸν τὸ κέντρον τοῦ κόσμου. Πολλὰ δοκιμασίαι ἀπαιτοῦνται ἔπειτα διὰ νὰ τὸν κάμωσι νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ὑπάρχει δ' αὐτὸν μόνον, ἀλλ' ὅτι εἰς αὐτὸν κατέχει ἐλάχιστον μέρος· αὗται βραδέως ἐπέρχονται· ἔσονται δι' αὐτὸν πικρόταται, καὶ τείνουσαι μᾶλλον νὰ τὸν ἀναδείξωσι γελοῖον.

Ἐκτὸς τούτου θεωρῶν περὶ αὐτοῦ δὲν βλέπει εἰ μὴ δεσπότης καὶ δούλους, ἀλλὰ πλησίον του οὐδένα. Τὸ νὰ δεσπόζῃ τις καὶ νὰ ὑποτάσσεται δὲν σχηματίζουσι βεβαίως ὅλον τὸν ἄνθρωπον· καὶ εἶναι πολὺ μακρὰν τῆς τελειότητος ὁ μὴ γνωρίζων τὴν δύναμιν τῆς ἰσότητος ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ. Ζῶμεν εἰς καιρὸν καθ' ὃν ὁ μὴ γνωρίζων νὰ ζῇ μετὰ τῶν ὁμοίων του δὲν γνωρίζει νὰ ζῇ μὲ κανένα. Αὕτη ἡ ὀλεθρία ἀγνοία τῆς ἰσότητος, αὕτη ἡ τάσις εἰς τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἄλλου, αἵτινες εἶναι συγχρόνως αἱ μάλιστα τῆς ἰδιωτικῆς ἀνατροφῆς, τοσούτω μᾶλλον ἐπαυξάνουσιν ὅσω περισσότερι προσπάθειαι καταβάλλονται ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως καὶ τελειοποιήσεώς του.

Ἀλλ' αὕτη ἡ ἴδια προσοχὴ, αὗται αἱ ἴδιαι προσπάθειαι δύνανται ἐξ ἄλλου νὰ καταβάλλωνται χωρὶς νὰ ταράττωσι τὴν ψυχὴν του, ἐὰν τὰς συμμερίζηται μετὰ τῶν ἄλλων· ἐὰν ἀναμεμιγμένος εἰς τὸ πλῆθος λαμβάνῃ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον τὸν ἀνήκει· Ἐξυφούται τότε μέχοι τοῦ γενικοῦ συμφέροντος ὑπὲρ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ἰδικοῦ του. Δυνάμεθα τότε ν' ἀφοσιωθῶμεν εἰς αὐτὸν ἄνευ οὐδενὸς κινδύνου. Αὐτὸς γνω-

ρίζει τὸ κενὸν ὅπερ ἀφίνει εἰς τὴν κλάσιν του, καὶ μανθάνει οὕτω πᾶσον ἀξίζει μόνος εἰς τὸν κόσμον.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ.

(Ἐπεισόδιον τοῦ Μεξικανικοῦ πολέμου.)

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 319, 320 καὶ 321).

Ὁ δὸν Χριστοβάλ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του ἀφείς τὴν Κάρμεν πλησίον τῆς δόνας Ἐλένης πασχούσης πάντοτε δεινῶς, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Μανουελίταν μακρὰν ἐπιστολὴν τῆς φίλης τῆς.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐμπεριείχε δύο ἄλλα· τὸ ἓν πρὸς τὸν Λαμβέρτον, καὶ τὸ ἄλλο ὅλως ἐμπιστευτικόν, πρὸς τὴν Μανουελίταν. Τὸ δὲ πρῶτον, τὸ ἐσωκλείον τὰ δύο ταῦτα ἦτο καὶ αὐτὸ διὰ τὴν Μανουελίταν γραφέν οὕτω πως, ὥστε, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ δὸν Χριστοβάλ καὶ τοῦ δὸν Φιλίππου.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ἀνέφερε τίποτε ἢ Κάρμεν οὔτε περὶ τοῦ πληγωμένου οὔτε περὶ τοῦ σπηλαίου. Διὰ νὰ κατορθώσῃ μάλιστα νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπιστροφῆς τῆς, προσέθηκεν εἰς τὸ τέλος ταῦτα.

« Ἐμάθαμεν ἐδῶ, ὅτι ὁ Κύριλλος θὰ λάβῃ ἴσως ἄδειαν ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τοῦ πατρὸς μου. Φαντάζεσαι, φιλιτάτη μου Μανουελίτα, πόσον ἀνυπόμονος εἶμαι νὰ ἐπιστρέψω κλ.»

Ἡ Μανουελίτα ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Λαμβέρτον τὸ τελευταῖον τοῦτο γράμμα, τὸ ὁποῖον τόσον συνέτρεχε τοὺς δολίους σκοπούς τῆς.

Τὴν πρώτην στιγμὴν ὁ Λαμβέρτος ἠσθάνθη τόσον μεγάλην καὶ σκληρὰν λύπην ὥστε ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ βράχου ὡς ἂν ἤθελε νὰ σπάσῃ τὸ μέτωπόν του. Ἡ δὲ Μανουελίτα ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν τὸν παρεκάλει νὰ ἠσυχάσῃ καὶ ἔδραξε τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὴν ἀγάπην τῆς.

Ὁ Λαμβέρτος, εὐχαριστήσας τὴν Μανουελίταν, ὠρκίσθη νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀπιστον Κάρμεν. Καὶ κατανικήσας τὴν συγκίνησίν του, ἔδειξεν ὀλίγας στιγμὰς τριαύτην διάθεσιν, σχεδὸν εὐθυμίαν, ὥστε θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι εἶχεν ἰατρευθῇ ἐντελῶς, ἂν δὲν ἐβλεπε συχνὰ ὅτι αἱ ὀφρῦς του συνεστέλλοντο καὶ ἐπρόδιδον τοὺς ἐσωτερικοὺς σπαραγμούς του. Ὅτε δὲ ἔμεινε μόνος, ἀπέβαλε τὴν προσωπίδα τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἤρχησε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται.

Ὅλην τὴν νύκτα ἐκυκλοφόρουε εἰς τὴν κεφαλὴν

του αὐτὸ πλέον ἀνόητοι ἰδέαι καὶ ἐσκέπτετο πῶς ν' ἀποθάνῃ τραγικώτερον. Συλλογιζόμενος ὁμοίως τί τῷ εἶπεν ἡ Μανουελίτα, εὗρε πλῆθος ἀντιφάσεων καὶ ἀπιθανοτήτων.

Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν ἡ Μανουελίτα, τὴν ἠρώτησε καὶ πάλιν, ἀλλὰ μὲ περισσύτεραν ἐπιτηδειότητα. Ἐπρόσεξε δὲ νὰ μὴ κάμῃ ὄλας τὰς ἐρωτήσεις ἐν ταύτῳ ὥστε νὰ μὴ ὁμοιάζωσιν ἀνάκρισιν. Ἀλλὰ μ' ὄλην ταύτην τὴν δεξιότητα τοῦ Βεαρνοῦ, ἡ Μανουελίτα ἦτο γυνή, καὶ ὡς εἶναι ἐπόμενον πολὺ ἐπιδεικτικώτερα αὐτοῦ. Ὅθεν ἐφάνη εἰς ἄκρον προσεκτικὴ καὶ ὁ Λαμβέρτος δὲν ἔμαθε πολλά.

Γνωρίζουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς Κάρμεν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν Λαμβέρτον, ἡ Μανουελίτα ἐφοβείτο πάντοτε ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε τὰ πάντα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας τῆς καὶ θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πατέρα τῆς χωρὶς διόλου νὰ περιμένεται. Ἐπειδὴ δὲ ἡ παρουσία τῆς θὰ ἀνέτρεπεν εὐθὺς ὄλα τὰ ἐπιτηδεύματα σχεδιά τῆς, ἔζη εἰς ἀδιάκοπον ἀγωνίαν. Ἐν τῷ τῷ τῷ, ἐπειδὴ ὁ Λαμβέρτος ἦτο πολὺ καλῆτερα, καὶ δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο παρὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ τάγμα του, ἡ Μανουελίτα τὸν ἐβίαζε μὲ ὄλα τῆς τὰ δυνατά. Ἄν καὶ πάσχω ἀκόμη πολὺ δὲν ἐδύνατο νὰ ἱππεύσῃ, ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τῆς νέας καὶ ἔγραψεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς θέσεώς του, καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ κάμωσι πάντα τρόπον νὰ τὸν ἐλευθερώσωσιν. Ἡ δὲ Μανουελίτα ἀνέλαβε νὰ εὕρῃ ἄνθρωπον ὅστις, δυνάμει ὀλίγων χρημάτων, νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς Ὀριζάβαν.

Ἐνῶ δὲ οὗτος ἔγραφε μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον ἐπὶ φύλλου τοῦ ὁποῖον ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἡ Μανουελίτα, μὲ τὴν αὐτὴν περιέργειαν τῆς Κάρμεν, ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τί ἐμπεριείχε τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἀφ' οὗ δὲ εἶδε τὴν εἰκόνα ἔλαβε τὸ νομισματόσημον τὸ ὁποῖον ὁ Λαμβέρτος, ὡς εἶπομεν, εἶχεν εὗρε ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Μεξικανοῦ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε.

— Παναγία μου! ἀνέκραζεν ὠχριάσασα, ποῦ εἶδες αὐτὸ τὸ νομισματόσημον;

Ἐνῶ δὲ ὁ Λαμβέρτος διηγείτο τὸ περιστατικὸν τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν, ἡ Μανουελίτα τὸν ἤκουε κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς τῆς.

— Ταλαίπωρε, ταλαίπωρε Ἐστεβάν! εἶπε τέλος πάντων ἀνυψώσασα τὰ ὄμματα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ κινουσα τὰς χεῖρας σπασμωδῶς καὶ μετ' ἀπελπισίας.

— Ἐστεβάν! ἀνέκραζεν ὁ Λαμβέρτος, ὁ ἀδελφός τῆς Κάρμεν;

— Ὁ ἴδιος. Ὁ Θεέ μου! Θεέ μου!

— Εἶναι ἀδύνατον! ἡ Κάρμεν εἶδεν αὐτὸ τὸ νομισματόσημον καὶ δὲν . . . .

— Ἦγνόει ὅτι ἦτον ἐδικόν του. Ἐγὼ τοῦ τὸ ἔδωσα ὅταν ἦλθε νὰ μᾶς ἰδῇ ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Σαραγόζαν. Ὁ πάππος μου μὲ τὸ εἶχε χαρίσει ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Μεξικόν. Ἴδου, κύτταξέ το' ἔχει καὶ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖά μου M. K., τὰ ὁποῖα εἶχε χαράξῃ μὲ τὸ μαχαίριόν του, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὰ ἰδικά του, E. B. Ἐλεγε πάντοτε ὅτι θὰ τὰ ἐνώσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας. Ἄ ταλαίπωρε, ταλαίπωρε Ἐστεβάν!

Καὶ ἤρχησε νὰ κλαίῃ μὲ λύπην, ἥτις δὲν ἦτο προσποιημένη.

Ὁ Λαμβέρτος παρετήρησε τὸ νομισματόσημον, καὶ εἶδε τῷ ἔντι τὰ ἀρχικὰ γράμματα περὶ τῶν ὁποίων εἶπεν ἡ Μανουελίτα.

— Ὁ ἀδελφός τῆς! ὁ ἀδελφός τῆς Κάρμεν! ἐψιθύρισεν ἀπηλπισμένος ὁ ταλαίπωρος νέος· ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν τῆς!

Καὶ ἦτο τῷ ὅσον ἀπηλπισμένος ὥστε ἡ Μανουελίτα, ζωογονηθεῖσα ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ἤρχισε πρώτη νὰ τὸν παρηγορῇ.

Ἄν καὶ ἠγάπα τὸν Λαμβέρτον (ἀγνοοῦμεν ἂν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τοῦτο δι' αἰσθημα τὸ ὁποῖον ὑπηγόρευε μᾶλλον ἢ ὑπερηφάνεια), ἡ Μανουελίτα δὲν εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ μολύνη τῷ ὅσον ταχέως τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ταλαίπωρου Ἐστεβάν. Ὅθεν ἀπεσύρθη ἐνωρίς ἐγκαταλείψασα τὸν ζουάβον εἰς τοὺς ὀδυνήρους τοῦ λογισμοῦ.

Ἀφ' οὗ ὁ Λαμβέρτος ἐπίστευεν ὅτι ἡ Κάρμεν τὸν ἐπρόδωσε, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του. Δυστυχῶς ὁμοίως ἦτο τῷ ὅσον ἀδύνατος, ὥστε μόνη ἡ Μανουελίτα ἀνέλαβεν ὄλας τὰς προετοιμασίας, δηλαδὴ νὰ εὕρῃ ἵππους μὲ χαλινοὺς καὶ ἐφίππεια, τρόφιμα καὶ, τὸ δυσκολώτερον, πιστὸν ὀδηγόν.

Πρωτῶν τινὰ ἐνῶ ὠμίλει μετὰ τινος, εἶδεν αἰφνης ἵππεα τρέχοντα δρομαίως καὶ κεντοῦντα τὸν κεκοπιαχότα ἵππον του.

— Κύριλλε! ἀνέκραζεν ἡ Μανουελίτα ἀναγνωρίσασα τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Κάρμεν.

— Ποῦ εἶναι ἡ δόνα Κάρμεν; ἠρώτησεν ὁ νέος χαιρετίσας τὴν Μανουελίταν.

— Εἶναι εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς θείας τῆς δόνας Ἐλένης.

— Δὲν εἶναι, διότι ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι· ἀπεκρίθη ὁ Κύριλλος. Ἡ Κάρμεν εἶχεν ἀναχωρήσει ὀλίγας ὥρας πρὸ ἐμοῦ.

— Μόνη;

— Μὲ ἓνα ἵππεα μόνον.

— Ἡ θεία σου εἶναι λοιπὸν καλῆτερα;

— Ὀλίγον καλῆτερα. Πλὴν πῶς εἶναι ὁ δὸν Χριστοβάλ;

— Κάλιστα.

— Πώς, κάλλιστα! Ἡ Κάρμεν εἶπεν εἰς τὴν θεῖαν μου ὅτι ἠναγκάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, διότι ὁ πατήρ της ἠσθένησε βαρέως.

— Ποτὲ δὲν ἦτον τόσο καλὰ.

— Καὶ ἡ Κάρμεν δὲν ἦλθεν;

— Ὅχι· πῶς γίνεται νὰ μὴ τὴν ἀπαντήσῃς εἰς τὸν δρόμον.

— Ὀλίγον ἀφ' οὗ ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν τῆς θεῖας μου, ἐμῆκα, διὰ νὰ φθάσω ταχύτερα, εἰς ἓνα τρομερὸν δρόμον πλάγιον, ὁ ὁποῖος εἶναι κοίτη χειμάρρου. Κερδίζει τις οὕτω πῶς δύο σχεδὸν ὥρας· ἀλλὰ ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν μεγάλον δρόμον. Μήπως τὴν ἐπέρασα; Μήπως τὴν συνέλαβαν λησταὶ ἢ οἱ ἀναθεματισμένοι ἐκεῖνοι Γάλλοι;

— Οἱ Γάλλοι δὲν πηγαίνουν ἀπ' ἐκεῖ· ἀλλὰ τώρα ὑπάρχουν πλῆθος ληττῶν εἰς τὰ ἐξοχὰς.

Ἐνῶ δὲ ὁμίλει ἡ Μανουελίτα ἔδωκεν εἰς ἓνα ὑπηρετὴν τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου της.

— Ὁ δὸν Χριστοβὰλ ἐξῆλθε πρὸ δύο ὥρων, τῆ εἶπεν ὑπηρετῆς τις, μὲ τὸν δὸν Φίλιππον.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψουν;

— Τὴν νύκτα βεβαίως.

Ὁ Κύριλλος ἀνεθεμάτισε τὴν ὥραν.

— Μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν, εἶπα· πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς ἀναζήτησιν τῆς Κάρμεν. Φέρετέ με ἔν ἄλογον.

Καὶ ἀφοῦ ἔφαγεν ὀλίγον δίπυρον καὶ ἀνεγαργάρισε δύο ἢ τρία ποτήρια οἴνου, ἀνεχώρησε δρομαίως.

Ἐννοεῖται πόσον ἐθορυβήθη ἡ Μανουελίτα μαθούσα τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Κάρμεν· ἔμεινεν ἐμβρόντητος· καὶ ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον ἔτρεξεν εἰς τὸ σπήλαιον· ἀλλὰ μὲ ὄλας της τὰς προσπάθειάς, ἡ συγκίνησις της ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε τὴν ἐνόησεν εὐθὺς ὁ νέος Γάλλος.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη προσπαθοῦσα νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀταραξίαν της· ἀλλὰ μὴ δυνηθεῖσα εὗρεν ἐπιτήδειον τρόπον δικαιολογίας.

— Ναί, εἶπε, εἶμαι πολλὰ τεταραγμένη διὰ δύο εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἤκουσα, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ σὲ λυπήσουν πολὺ.

— Τί τρέχει;

— Πρῶτον μὲν μεξικανικὸς στρατὸς ἔρχεται νὰ ἐγκατασταθῇ ἐδῶ αὐριον ἢ αὐτὴν τὴν νύκτα.

— Διάβολε! Ἰστέρη;

— Καλὰ λοιπὸν, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ τὰ πάντα, μάθε ὅτι ἡ Κάρμεν ὑπανδρεύθη τὸν Κύριλλον.

Ἡ δευτέρα αὕτη εἰδήσις ἦτο τρομερὰ, τρομερωτέρα βεβαίως ἢ ὅσον ὑπέθετεν ἡ Μανουελίτα. Ὁ ταλαίπωρος ζουάβος ὠχρίσθη καὶ ἔμεινε στιγμὰς τινὰς ἀδυνατῶν νὰ ὁμιλήτῃ.

— Τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε, ἐφιθύρισε ἡ Μανουελίτα μετὰ πικρίας.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ βαθυτάτης λύπης. Συγχώρησέ με, Μανουελίτα, ἡ ἀγάπη σου δι' ἐμὲ ἤξιζε καλῆτέραν τύχην· ἀλλὰ, τὸ γνωρίζεις, δὲν εἶναι τις κύριος τῆς καρδίας του.

— Ἡ Κάρμεν σὲ ἠπάτησε, σὲ ἐγέλασε, καὶ τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμη!

— Δὲν πιστεύω ὅτι μὲ ἐγέλασεν, ἀπεκρίθη ὁ νέος· πιστεύω ὅτι μὲ ἠγάπησεν ὀλίγον καιρὸν. Ἀργότερα, ἄλλος ἔρωσ, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε λησιμονήσει, θὰ ἀνέλαβε τὰ δικαιώματά του. Ἦτον καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς ἐμὲ, καὶ ἂν καὶ εἶμαι δυστυχεστάτος, δὲν ἠμπορῶ νὰ καταρασθῶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠγάπησα τόσο!

— Καὶ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς ἀκόμη, εἶπεν ἡ νέα.

— Μανουελίτα!

— Ἐνῶ ἐγὼ τὰ πάντα θυσιάζω διὰ σέ... Ἄ! εἶσαι ἀγνώμων.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Λαμβέρτος ἐγονυπέτησεν ἐμπροσθέν της, τὴν ὠρκίσθη ὅτι δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν Κάρμεν, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἡ δὲ Μανουελίτα καθησυχάσασα ἀπὸ τὰ δειγμάτια ταῦτα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Λαμβέρτου, ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς των.

Βεβαίως ὁ ἥριος μας δὲν ἦτο πρότυπον τῆς ἀρετῆς, οὐχ ἦττον ὁμως ἦτο τίμιος νέος. Ἄν καὶ ἦτον ὠργισμένος ἐναντίον τῆς Κάρμεν, ἠσθάνετο ὁμως ὅτι τὴν ἠγάπα ἀκόμη, καὶ θὰ εἶχε τύφιν συνειδήσεως νὰ νυμφευθῇ τὴν Μανουελίταν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε μόνον αἰσθημα εὐγνωμοσύνης, ἅμα δὲ καὶ τὸ αἰσθημα ἐκαίνο τῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει πάντοτε νέα καὶ εὐμόρφος κόρη.

Ἄλλα ὁμως ἠσθάνετο πρὸς τὴν Κάρμεν· ἢ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη του ἦτο τόσο σταθερὰ καὶ τόσο βεβαία, ὥστε ἦτο ἱκανὴ νὰ ἀντικαταστήσῃ ὅλους τοὺς δεσμοὺς τοὺς ὁποίους αὐτὴ θὰ ἐθυσίαζε διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Καὶ ἂν καὶ τῷ ἦτο πολὺ δυσάρεστον, ὠμολόγησεν ὁμως μὲ γενναιότητα μέρος τῆς ἀληθείας εἰς τὴν Μανουελίταν.

— Μανουελίτα, τῆ εἶπεν, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σου πρὸς ἐμὲ μὲ ἔκαμαν εὐγνώμονα διὰ βίου· ἀλλὰ θὰ ἦμην ἀνάξιος αὐτῶν ἂν δὲ σ' ἔλεγα τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν. Δίδω τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ σὲ σώσω, διὰ νὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχῆ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκρίζωσω ἀπὸ τὴν καρδίαν μου τὴν Κάρμεν. Θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ ἀγαπήσω ὅσον τὸ ἀξίζεις· ἀλλὰ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὑπόσχηται περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ. Πρὶν ἀφήσῃς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους σου, συλλογίσου καλὰ. Ἴσως εἶναι προτιμότερον νὰ φύγω μόνος. Ἄν ἡ

ἀγάπη σου ἐξακολουθῆ καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ εὕρῃς, θὰ κατορθώσω νὰ μάθω τὰ περὶ σοῦ καὶ νὰ σὲ φέρω πλησίον μου.

Ἡ τιμιότης αὐτῆ τοῦ ζουάβου δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν Μανουελίταν, ἣτις ἤρχισε πάλιν νὰ παραπονῆται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του· καὶ μόλις κατώρθωσεν ὁ ταλαίπωρος νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἐκ νέου.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῆ ἐκεῖνη, καὶ ἡ παρουσία τῆς ἐδύνατο νὰ βλάβῃ τὸν ζουάβον, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ μόνος. Ἄλλὰ τῆ ὑπεσχέθη ὅτι ἅμα φθάσῃ θὰ στείλῃ νὰ τὴν φέρῃ. Ἀφοῦ δὲ ἐγίναν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀποφάσεις, ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ Λαμβέρτος τὴν προσεχῆ νύκτα.

Χάρις εἰς τὴν Μανουελίταν ὁ Λαμβέρτος εἶχε μεγάλην ἐπενδύτην, φόρεμα μεξικανοῦ ἵππέως, ἵππον μὲ χαλινούς καὶ μὲ μάχαιραν. Τρόφιμα δὲ τινα ἦσαν ἐντὸς σάκκου ἐκ δέρματος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὴν Μεξικὴν.

Ἀφ' οὗ τὰ πάντα ἀπεφασίσθησαν ἡ Μανουελίτα ἀπεχαιρέτισε τὸν Λαμβέρτον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, παρακαλοῦσα ἐνδομύχως μὴ τύχῃ καὶ φθάσῃ ἡ Κάρμεν πρὸ τῆς ἐπιούσης.

Αυστυχῶς ὅμως μόλις εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν οἰκίαν πρὸς ἑνὸς τετάρτου, ὅτε ἤκουσε βήματα πολλῶν ἵππων. Ἐξελθοῦσα δὲ εἶδε τὴν Κάρμεν συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ Κυρίλλου καὶ τινῶν ἄλλων ἵππέων.

Ἡ Κάρμεν ἔδραμεν εὐθὺς πρὸς τὴν Μανουελίταν καὶ ἐψιθύρισε μετ' ἀγωνίας.

— Καὶ ὁ Λαμβέρτος;

Ἡ Μανουελίτα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁμίλησε λοιπὸν, ἐπανελάθειν ἡ Κάρμεν ἐν ἀγωνίᾳ, βλέπεις ὅτι ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν μου.

— Ἀνεχώρησεν, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ ἡ ἀπιστος Μεξικανή.

— Ἀνεχώρησεν! . . . ἐνῶ ἐγὼ ἤμην ἀποῦσα! . . . χωρὶς νὰ μὲ περιμένῃ, χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ! . . . Μανουελίτα!

— Σὲ εἶπα τὴν ἀλήθειαν. Ἦυρον εὐκαιρίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του καὶ ἐφυγεν.

Ἡ Κάρμεν τὴν ἤτένισε μετὰ προσοχῆς.

— Ἐλα, τῆ εἶπε.

Καὶ ὁδηγήσασα αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς τὴν ἔφερον ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας τὴν ὁποῖαν ἀνεφέραμεν ἤδη.

— Εἶπέ με ὅλα, ἐψιθύρισεν, ὅλα· ἀλλὰ πρὶν, ὀρκίσου ἐμπροσθεν τῆς Παναγίας ὅτι θὰ μὲ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶσαι παραπολὺ ταραγμένη, ἀπεκρίθη ἡ Μανουελίτα μὴ τολμῶσα νὰ ἐπισημάνῃ καὶ δεῦτερον αὐρίον.

— Ὄχι, ὄχι, σήμερον, τώρα ἀμέσως. Ἄν μὲ ἀφήσῃς νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ βάσανον ἕως αὐρίου θὰ τρελλαθῶ. Εἶπέ με, διὰ τὸ ἔνομα τοῦ Θεοῦ!

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν ἡ Μανουελίτα. Ὁ Λαμβέρτος, ὅστις ἀφ' οὗ ἐφυγες ἐγίνε γρήγορα καλὰ, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐβγαίνη ἀπὸ τὸ σπήλαιον τὴν νύκτα. Ἐμαθε, δὲν ἤξεύρω πῶς, ὅτι στρατὸς γαλλικὸς ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ . . .

Ἡ Κάρμεν τὴν διέκοψε θέσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός τῆς.

— Δὲν ἔκαμες τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον σὲ ἐζήτησα, τῆ εἶπεν.

— Εἰς τί χρησιμεύει ὁ ὄρκος; Τί σὲ ἐνδιαφέρει...

— Ἄν λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, τί σὲ πειράζει νὰ τὸν κάμῃς.

— Ἡ δυσπιστία σου πρὸς ἐμέ. . . .

— Σιωπῆ! ἀνέκραξεν ἡ Κάρμεν, ὁ πατὴρ μου.

Καὶ τῶνόντι ἠκούσθησαν τὰ βήματα τοῦ δὸν Χριστοβάλ καὶ ἀντήχησεν ὁ κρότος τῶν μακρῶν πτερινιστήρων του. Μόλις ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν του ἠπόρησε μεγάλως μαθὼν τὴν αἰφνιδίαν ἐπάνοδον τῆς θυγατρὸς του.

— Διατί ἄφησες τὴν δόνα Ἐλένην ἀφ' οὗ δὲν ἦτον ἀκόμη καλὰ; ἠρώτησεν.

— Ἦτον καλῆτερα, πάτερ μου.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν στερήσῃς τόσο γρήγορα τὰς περιποιήσεις σου.

— Ἦκουσα ἐκεῖ ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχαν καταστρέψει τὰ πάντα ἐδῶ, καὶ ὅτι ἔκαυσαν τὴν ἐξοχὴν μας· ἐφοβήθην καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεξα νὰ ἔλθω.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ὁ γέρον βλέπων ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν Κάρμεν, ἣτις ἠρυθρία καὶ ἐτραύλιζε, διότι ἐμίσει τὸ ψεῦδος. Πιστεύω ὅτι ἡ εὐχαρίστησις νὰ ἰδῆς κάποιον νέον τῆς γνωριμίας μας σὲ ἔκαμε νὰ ἐπιστρέψῃς.

— Τί ἐνοεῖς, πάτερ μου; εἶπεν ἡ Κάρμεν μὲ τρέμουσαν φωνήν.

— Τυχαίως βέβαια ἐφθασες ἐν ταῦτά μὲ τὸν Κύριλλον, δὲν εἶναι ἀλήθεια; . . . Χά! χά!

Ἡ Κάρμεν ἠρυθρίασε, διότι ἡ διπλῆ συγκίνησις τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη ἦτο ζωηροτάτη.

— Θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τούτου αὐρίου, ἐπανελάθειν ὁ δὸν Χριστοβάλ. Τώρα πρέπει νὰ δεῖπνήσωμεν.

— Συγχώρησέ με, πάτερ μου, νὰ μὴ ἔλθω εἰς τὸ δεῖπνον, εἶπεν ἡ Κάρμεν. Εἶμαι ἀφανισμένη ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ὁ δὸν Χριστοβάλ ἐπεθύμει πολὺ νὰ προεδρεύσῃ τὸ δεῖπνον ἡ κόρη του, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τῆς. Κατέβη μόνον μετὰ τῆς Μανουελίτας, ἣτις ἔχαιρε διότι ἐλευθερώθη οὕτως ἀπὸ δύσκολον ἐξέτασιν.

Μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ δὸν Χριστοβάλ διὰ

νά διασκεδάσῃ τοὺς φίλους του, τὸ δείπνον δὲν ἦτο πολλὰ ζωηρόν. Ἡ Μανουελίτα ἦτον ἀνήσυχος καὶ σκεπτικὴ ὡς καὶ ὁ Κύριλλος.

Ἡ ὑποδοχὴ τῆς Κάρμεν πρὸς τὸν ἀρραβωνιστικόν της ὑπῆρξε ψυχροτάτη. Σιωπῶσα ἤκουσε τοὺς ἐρωτικούς λόγους του καὶ ἀπεκρίνετο μόνον εἰς τὰς ἐρωτήσεις του δι' ἀπαντήσεων ἀορίστων. Ἐπὶ τέλους δὲ τῷ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπαύριον εἶχέ τι μυστικὸν νὰ τῷ ἐκμυστηρευθῇ, καὶ ὅτι ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν παρεκάλει νὰ μὴν ἀναφέρῃ τίποτε εἰς τὸν πατέρα της μήτε περὶ γάμου, μήτε περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν τῆς θείας της. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ὁ ταλαίπωρος νέος, ὅστις ἠγάπα εἰλικρινῶς τὴν ὡραίαν Μεξικανὴν, εἶχε δίκαιον νὰ ἀνησυχῇ.

— Μὰ τὸν Θεὸν! ἀνέκραζεν ὁ δὸν Χριστοβάλ εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου· εἴμεθα ἔλοι σκυθρωποὶ ὡς αἰρετικοί. Ὀλίγον παλαιὸν κρασί ἴσως ἐπαναφέρει τὴν εὐθυμίαν μας· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρίσκαται; Ἰποθέτω ὅτι ἡ Κάρμεν τὸ ἐκλείδωσεν εἰς τὸ μικρὸν ὑπόγειον. Δὸν Φίλιππε, ἐπρόσθεσε στραφείς πρὸς τὸν πάππον τῆς Μανουελίτας, τώρα ὅτε ἡ κόρη μου ἐπέστρεψε θὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον τὸ κλειδί. Πήγαινε νὰ τὸ ζητήσῃς, Μανουελίτα.

— Κοιμᾶται, ἀπεκρίθη ἡ νέα, καὶ θὰ ἦναι . . .

— Δὲν πειράζει πήγαινε, εἶπεν ὑπολαβῶν, ὁ γέρον. Θὰ ξανακοιμηθῇ.

Ὁ Κύριλλος καὶ ὁ δὸν Φίλιππος τὸν παρεκάλεσαν νὰ μὴν ἐξυπνίσῃ τὴν Κάρμεν· ἀλλ' ὁ δὸν Χριστοβάλ ἦτο πεισματωδέστερος καὶ ἡμιόνου· ὅθεν καλέσας τὴν ὑπηρετίδα τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν Κάρμεν.

— Ἡ κυρία δὲν εἶναι εἰς τὸν θάλαμόν της, εἶπεν ἐπανελθοῦσα μετ' ὀλίγον.

Ὁ δὸν Χριστοβάλ ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὑπηρετίς δὲν εἶδε καλὰ καὶ τὴν ἔστειλεν ἐκ νέου· ἀλλ' ἐπιστρέψασα ἔφερε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραζεν ὁ Χριστοβάλ συστέλλων τὰς ὀφρῦς.

Καὶ ἀνέβη μόνος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας. Ἀλλ' ἡ Κάρμεν ἦτον ἀπούσα καὶ ἡ κλίνη της ἀπείρακτος.

— Θὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆλαιον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἐντρομος ἡ Μανουελίτα· ἐὰν ὁ Λαμβέρτος καὶ αὐτὴ ἐξηγηθῶν εἶμαι χαμένη.

Ἐνῶ δὲ ὁ δὸν Χριστοβάλ ἀνήσυχος καὶ ὠργισμένος ἤρπνε τα δωμάτια καὶ τὰ περίξ διὰ νὰ εὔρῃ τὴν κόρην του, ἡ Μανουελίτα ἐπλησίασε τὸν Κύριλλον.

— Πήγαινε τὸν δρόμον, τῷ εἶπεν, ὅστις φέρει ἀπὸ τὴν γεφυραν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ ἀραβοσίτου· καὶ πρὸ πάντων πρόσεξε μὴν εἰπῆς ποτὲ ὅτι ἐγὼ σὲ εἶπα νὰ ὑπάγῃς ἀπ' ἐκεῖ.

Καὶ ὁ μὲν Κύριλλος ἔδραμε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος,

ἡ δὲ Μανουελίτα ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἔσπευδε νὰ προετοιμασθῇ ὅπως ἀναχωρήσῃ κρυφίως ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, ἀν' ἡ ἐξήγησις μεταξὺ τοῦ Λαμβέρτου καὶ τῆς Κάρμεν ἐλάμβανε χώραν ὡς τὸ ἐφοβεῖτο.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Κύριλλος ἀπήντησε τὴν Κάρμεν ἐπιστρέφουσαν.

— Σὲ ζητοῦμεν παντοῦ, τῇ εἶπεν· ὁ πατήρ σου εἶναι καταθυμωμένος. Ἐνόμιζεν ὅτι κοιμᾶσαι. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τοιαύτην ὥραν;

— Λυπήσου με, μή μ' ἐρωτᾷς τίποτε, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν ἰκετευτικὴν. Ἐχασα τὸν νοῦν μου.

— Εἶπέ καλῆτερα ὅτι φοβεῖσαι νὰ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραζεν ὁ ἀρραβωνιστικὸς της.

— Ἴσως, ἐψιθύρισε ἡ νέα.

— Πλὴν θὰ τὰ μάθω ὅλα! ἀνέκραζεν ὁ Κύριλλος ὀργίλος. Καὶ τότε σὲ ὀρκίζομαι, ἀλλοίμονον εἰς σὲ καὶ εἰς ἐκεῖνον διὰ τὸν ὅποιον μὲ ἀπατᾷς!

— Εἶναι πλέον μακρὰν τῆς ὀργῆς σου, εἶπεν ἡ Κάρμεν μὲ φωνὴν τεταραγμένην.

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια! μὲ ἀπατοῦσες;

— Ὁχι, Κύριλλε, ποτὲ δὲν εἶχα τὴν ιδέαν νὰ σὲ ἀπατήσω. Εἶχα ἀπόφασιν νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἅμα σὲ ἰδῶ, καὶ θὰ σὲ τὴν ἔλεγα αὐριον ὅπως σὲ τὸ ὑπεσχέθην· σήμερον πάσχω τόσον!

— Καὶ ἄλλη πρόφασις, εἶπεν ὁ νέος ὠργισμένος πάντοτε· ἐκεῖνον ὅμως εἶχες ἀρκετὴν δύναμιν διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν ἰδῆς.

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ἡ ταλαίπωρος, μή με ἐπιπλήττεις διὰ τὸ σφάλμα μου· ὁ ἴδιος μὲ ἐτιμώρησεν ἀρκετά.

— Ὁ ἴδιος; ποῖος εἶναι αὐτός; θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του, θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα.

— Ὅλα θὰ τὰ μάθῃς, Κύριλλε, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός του· ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μὲ προσκαλέσῃ γρήγορα νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν, καὶ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἐχύθη ἐξ αἰτίας μου ἕδικόν σου ἢ ἕδικόν του αἷμα.

— Τὸ ἕδικόν του, διότι ὅσον διὰ τὸ ἕδικόν μου.

— Ἀπατάσαι, Κύριλλε· πιστεύω ὅτι ἔχεις γενναίαν καὶ εὐγενῆ ψυχὴν καὶ σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφῆ.

— Ὡς ἀδελφῆ! . . . ὦ! ὁ ἄνθρωπος αὐτός! . . . Ἐλα, εἶπέ με, ὁμίλησε λοιπὸν! . . .

— Καὶ ὁ πατήρ μου, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος μὲ ζητεῖ;

— Δὲν πειράζει, θὰ περιμένουν. Ἀρκετὰ ἐπερίμενα ἐγὼ ἀπόψε. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὁμίλησε, Κάρμεν, ὁμίλησε.

Ἡ δὲ νέα ἀνεστῆναξεν ἰδοῦσα τὰ καταβεβλημένον πρόσωπον τοῦ Κυρίλλου καὶ στηρίξασα ἐπὶ κορμοῦ δένδρου τὸ ἄθλιον σώμά της, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀφανισμένον ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ταραχὴν, διηγήθη εἰς

τὸν Μεξικανὸν τὴν συνάντησιν, τὸν ἔρωτά της διὰ τὸν Λαμβέρτον καὶ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ τὸν νυμφευθῆ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Γάλλων.

— Λοιπὸν διὰ νὰ τὸν ἰδῆς ἔφυγες τόσον ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν τῆς θείας σου, εἶπεν ὁ Κύριλλος παίζων μὲ τὴν λαβὴν τῆς μαχαίρας του.

— Τὸ ὁμολογῶ. Ἄμα ἔρθασα, ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτον νὰ μάθω ἀπὸ τὴν Μανουελίταν τί γίνεται, καὶ αὐτὴ μὲ εἶπεν ὅτι ἀνεχώρησεν.

— Ἀνεχώρησε!

— Ναι, ἀνεχώρησεν, ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ περιμένῃ, χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ, χωρὶς κἀν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ γράμματά μου.

— Τόσον καλῆτερα! ἀνέκραζεν ὁ Μεξικανὸς μὲ ἀγρίαν χαρὰν, τόσον καλῆτερα! Θὰ μάθῃς νὰ προ-

νήθῃ εὐθύς. Ὁ δὲ Κύριλλος ἰδὼν ὅτι θὰ ἐπιπτε τὴν ὑπεστήριξεν.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΥΑΛΟΥΡΓΙΑΣ.

Εἶχεν ἄλλοτε συστηθῆ ἐν Ἑλλάδι, ἐν Πειραιεὶ νομίζομεν, *ἐταιρία ὑαλουργίας*, ἀλλ' ὡς ἡ τῆς σακχάρους, ὡς πολλαὶ ἄλλαι, ἐν τῷ γεννησθαι κατεστράφη, καὶ τὴν σήμερον ἐτι ἐξωθεν λαμβάνομεν καὶ τὰς κοτύλας, καὶ τῶν παραθύριων τὰ ὑαλία, καὶ τὰ ποτήρια, καὶ τὰς φιάλας τοῦ οἴνου, ἐν ᾧ καὶ παρα-

Κοτυλουργοί.

τιμᾶς αὐτοῦς τοὺς κατπραμένους ξένους ἀπὸ τοῦ συμπατριώτας σου, θὰ μάθῃς νὰ καταφρονῆς καρδίαν ἢ ὁποῖα σὲ λατρεύει, διὰ νὰ ἀγαπήσῃς τὸν τυχόντα εὐρωπαῖον, ὅστις σ' ἐγκαταλείπει καὶ ὁ ὁποῖος θὰ γελάῃ διὰ σὲ μὲ τὰς γυναῖκας τοῦ τόπου του.

— Ἄν τοῦτο ἐλαφρύνῃ τὴν λύπην σου, ἐπίπληξέ με, Κύριλλε, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νέα. Εἶμαι ἀξία ὄλων σου τῶν ἐπιπλήξεων καὶ ὄλου σου τοῦ γέλωτος· πλὴν βλέπεις ὅτι κτυπᾶς πτώμα.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· ὁ Κύριλλος τὸ ἐνόησεν ἀπὸ τὴν φωνὴν της, φωνὴν θνησκούσης, καὶ μὲ ὄλην του τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν ὀργὴν κατελυπήθη τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα.

Ἡ Κάριμεν ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ περιπατήσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της· ἀλλ' ἔνεκα τοῦ κάπου, τῆς ἀϋπνίας καὶ τῆς μεγάλης λύπης ἐκλο-

θύριων καὶ φανῶν ὑαλία κατασυντρίβονται πολλὰ καὶ ἡ Ἑλλάς παράγει οἶνον πολὺν, ἀνάγκην φιαλῶν ἔχοντα. Ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἶναι ἀρὰ γε δυνατὴν νὰ εἰσαγάγωμεν, ἔστω καὶ δυσκόλως, τὴν βιομηχανίαν αὐτὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς εἰσῆχθη ἡ ἀμαξοπηγία, ἡ κραββατοπηγία, ἡ μεταξουργία, ἡ χαρτοποιία, ἡ βυρσοδεψικὴ, ἡ σαπωνοποιία καὶ ἡ κτενοποιία; Τοῦτο οὐδαμῶς ἀδύνατον κρίνομεν, ἂν εἰς ἱκανὰ κεφάλαια προστεθῶσι καὶ ἐνέργειαι ἀνένδοτοι, καὶ διοικήσεις φρόνιμοι καὶ θέλησις ἰσχυρά. Ἐντὸς δὲ τινῶν ἐτῶν ἡ Ἑλλάς θέλει ἴσως δυνήθῃ νὰ ἐπαρκέσῃ αὐτὴ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς παρ' ἡμῖν ὑάλου.

ὑπὸ ταύτης βουκολούμενοι τῆς ἐλπίδος δημοσιεύομεν ἐνταῦθα συντομωτάτας τινὰς εἰδήσεις περὶ ὑαλουργίας. Πρώτην ἀναφέρομεν τὴν *φιαλουργίαν*.